

N:o 108.

Af Herr **Th. Ekenstam**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 12 Februari 1864, angående passagerare-ångfartyg.*

På utvecklingen af den mindre ångbåtsfarten (d. v. s. med s. k. fjerde klassens ångfartyg) som så på sednare åren tilltagit, verkar i hög grad hämmande den bestämmelsen, att det å landet endast tillkommer Kongl. Maj:ts Befallningshafvande att lemna tillståndsbrief till förare af sådana ångbåtar. — Genom den tidspillan, som härigenom kan uppstå, kunna rätt kännbara förluster komma att drabba från residensstaden mera aflägsset boende redare. Speciellt har jag mig bekant ett fall, som inträffade förliden sommar, då redaren, af för handen varande omständigheter nödgad att midt under sommaren ombyta ångbåtsförare, måste låta ifrågavarande fartyg under en hel månads tid ligga överksamt under afvaktan på tillståndsbevis från Kongl. Maj:ts Befallningshafvande för den nyföreslagne föraren.

Och denna långa tidsutdrägt förorsakades hufvudsakligast deraf, att trakten, der ångslupen hade sin verksamhet, var belägen ungefär 20 mil från residensstaden, och att Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som antagligen icke kände till den föreslagne föraren, måste på detta långa afstånd först kommunicera sig med vederbörande inom orten rörande den föreslagnes lämplighet, innan tillståndsbeviset kunde utfärdas.

Sådan tidsutdrägt med thy åtföljande förluster skulle enligt mitt förmenande kunna undvikas under bevarande af fullkomligt lika mycken trygghet för allmänheten, om det blef bestämdt, att domhafvanderne, hvar inom sin ort, egde att lemna sådana tillståndsbevis som de ifrågavarande.

På grund af hvad anfördt blifvit, får jag härmed vördsammast föreslå, det Riksdagen måtte besluta:

att uti § 36, Art 5 af Kongl. Maj:ts nådiga Förordning, angående hvad i afseende å passagerare-ångfartygs byggnad, utrustning och begagnande iakttagas bör af den 12 Februari 1864, orden: *"att Öfverståthållare-embetet eller Kongl. Maj:ts Befallningshafvande*

skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet tillståndsbevis för honom utfärda",

måtte få utgå och i dess ställe insättas:

"att Öfverståhållare-embetet, magistrat inom städerna eller Domhafvande å landet, hvar å sin ort, skall, efter pröfning af företedda intyg om sådan persons lämplighet, tillståndsbevis för honom utfärda".

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Thure Ekenstam.

N:o 109.

Af Herr **P. Engman**: Om upphäfvande eller ändring af 4 § 21 kap. Rättegångs-balken, angående rättegångskostnadsersättning.

En hvar, som haft och har med rättegångsväsendet att skaffa, antingen som part för egen del, som fullmäktig för andra eller såsom domare, skall icke hafva kunnat undgå att finna det gällande föreskrifter om rättegångskostnad och skadestånd uti 21 kap. Rättegångs-balken icke äro sådana som de enligt mitt förmenande borde vara, ty om man jemför §§ 3 och 4 uti samma kapitel så synes snart att de uppenbart motsäga hvarandra. Uti 3 § heter det: "Den saken tappar, gälde sin vederpart det allt åter som han varit trängd derå kosta"; men åter uti 4 §: "Hafver man Underrätts dom för sig, men tappar i Hofrätt; då bör kostnaden å båda sidor emot hvarannan qvittas". Alla hoppas jag hafva erfarenhet af att Underrätternas domar allt för ofta ändras uti högre rätter: Hofrätten och hos Kongl. Maj:t; om jag nu har en rättvis sak i Häradsrätten och der måst höra en mängd vittnen samt mig såsom käreande blifvit ålagdt att ersätta desamma, så kan likväl målet